இரவீந்திரநாத் தாகூரினது மனிதநேயம் சார் ஆன்மீக சிந்தனைகள் - கீதாஞ்சலியை அடிப்படையாகக் கொண்டதோர் ஆய்வு

கோ.தர்ஷிகா

மெய்யியற்துறை, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம், இலங்கை.

ஆய்வுச் சுருக்கம்

சமகால இந்திய மெய்யியலாளர்களில் இரவீந்திரநாத் தாகூரின் சிந்தனைகள் முக்கிய இடத்தினைப் பெறுகின்றன. சமகால இந்திய மெய்யியலானது தனது பாரம்பரியத்தில் இருந்து விடுபடாமலும் அதே நேரம் காலச் சூழலின் தேவைக்கேற்ற வகையில் சில மாற்றங்களை உள்வாங்கியும் காணப்படுகின்றது. பாரம்பரிய சிந்தனைகளில் முதன்மைப்படுத்திய ஆன்மீக ரீதியான சிந்தனைகளை பாதுகாத்து அதன் முக்கியத்துவத்தினையும் சிறப்பினையும் ஏனைய சமூகத்தினருக்கு அறியத்தரும் வகையில் சமகால இந்திய மெய்யியலாளர்களின் பங்களிப்பு காணப்படுகிறது. இவ் ஆய்வானது சமகால இந்தியாவிலே இரவீந்திரநாத் தாகூரினால் முன்வைக்கப்பட்ட கீதாஞ்சலி எனும் கவிதைத் தொகுப்பின் ஊடாக முன்வைக்கப்படுகின்ற ஆன்மீக ரீதியான சிந்தனைகளை ஆராய்வதாக அமைகிறது. இவ்வாய்விற்கு பண்புசார் நுட்பம் பயன்படுத்தப்படுகிறது. இங்கு கீதாஞ்சலி என்ற நூலானது முதன் நிலைத்தரவாகவும் இரவீந்திர நாத் தாகூரின் கீதாஞ்சலி தொடர்பான ஏனைய நூல்கள், ஆய்வுக்கட்டுரைகள், இணையத்தள தகவல்கள் என்பன இரண்டாம் நிலைத்தரவுகளாக காணப்படுகின்றன. பகுப்பாய்வு முறையியலும், விபரண முறையியலும், வரலாற்று முறையியலும் இங்கு ஆய்வு முறையியல்களாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. இங்கு ஆய்வு முடிவாக ஆன்மீக அடைவானது மனிதநேயத்தின் ஊடாக கட்டியெழுப்பப்படுகிறது என்பதாக அமைகிறது.

திறவுச்சொற்கள் - சமகால இந்திய மெய்யியல், கீதாஞ்சலி ,மனித நேயம், ஆன்மீக சிந்தனைகள், இரவீந்திரநாத் தாகூர்.

ஆய்வின் அறிமுகம்.

சமகால இந்திய மெய்யியல் வரலாற்றிலே பன்முக ஆளுமையுடையவராக இரவீந்திரநாத் தாகூர் காணப்படுகிறார். இயற்கையினை அடிப்படையாகக் கொண்டு தமது சிந்தனைகளை வெளிப்படுத்தியவராகக் காணப்படுகிறார். 1909 ஆம் ஆண்டு கீமாஞ்சலி எனும் கவிதைத் தொகுப்பானது இரவீந்திரநாத் தாகூரினால் வெளியிடப்படுகிறது. இக் கவிதைத் தொகுப்பானது மனிதாயத்தினூடாகவே ஆன்மீகத்தை அடைய முடியும் என்ற சிந்தனையை அடிப்படையாகக் கொண்டு காணப்படுகிறது. இவருடைய கீதாஞ்சலி எனும் இக் கவிதைத் தொகுப்பானது நேர்த்தியான உரைநடையையும் கவிச் சிறப்பையும் கொண்டதாகக் காணப்படுகின்றது.W.B .Yeats மற்றும் Ezra ஆகியோரால் இப்படைப்பானது பாராட்டப்பட்ட ஒன்றாகக் காணப்படுகிறது. W.B .Yeats என்பவர் குறிப்பிடும் பொழுது “இவருடைய கவிதைகளில் ஒரு வரியைப் படித்தாலே உலகத்துத் தொல்லை எல்லாம் நீங்கிவிடும”[xv] என்கிறார். 1913ம் ஆண்டு இக்கவிதையானது

நோபல் பரிசினைத் தட்டிக் கொண்ட வகையில் ஐரோப்பியரின் கவன ஈர்ப்பினை தாகூருக்குப் பெற்றுக் கொடுத்தது எனலாம்[ைை].

கீதாஞ்சலியானது ஆன்மீகத்தைத் தேடும் ஒரு வழி முறையாகக் காணப்படுகிறது. தாகூரினைப் பொறுத்த வரையில் மதம் என்பது வகைப்படுத்தப்படவில்லை. மாறாக அது மனிதாபிமானத்திற்கான அன்பின் ஆழத்தினை வெளிப்படுத்துவதோடு அதனூடாக ஆன்மீகத்தை அடைவது பற்றிக் குறித்து நிற்கிறது[ைைை]. தாகூரினைப் பொறுத்தவரையில் அன்பு என்பதே இவரது மூச்சுக்காற்றாகக் காணப்படுகிறது. இந்த வகையில் கீதாஞ்சலியனது மனிதாய சிந்தனைகளினூடாக ஆன்மீகத்ததை அடையும் வழியினை எவ்வாறு வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது என்பதனை ஆராய்வதாக இவ் ஆய்வு அமைகிறது.

கீதாஞ்சலியானது மூடத்தனமான இறைவழிபாட்டில் ஈடுபடுபவரை விமர்சிப்பதாக அமைகிறது. அதற்குப்பதிலாக இது சடங்குகளின் வெறுமைத் தன்மையினை அடிக் கோடிட்டுக்காட்டுகிறது. சடங்குகளின் வெறுமைத்தன்மை, சடப்பொருட்களின் நிலை மற்றும் கெடுதி ஆகியன இறைவனிற்கும் மனிதனிற்கும் இடையிலான தடையாகக் காணப்படுகிறது. இவர் சமூகத்தொண்டின் தேவைப்பாட்டினூடாக மனிதாயம் கட்டியமைக்கப்படுவதானூடாக ஆன்மீகத்தை அடைவதைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார[ளஎ].

வறுமை, கல்வியறிவு, அறியாமை, துன்பம் இவை அனைத்தும் கடவுளினால் வழங்கப்படுகிறது. இவற்றிற்குச் சேவை செய்வதே உயர்ந்த மதம் என சுவாமி விவேகானந்தரால் குறிப்பிடப்பட்ட இச் சிந்தனைச் சாயலை இரவீந்திர நாத் தாகூரின் கீதாஞ்சலியில் வெளிப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது[எ].

ஆன்மீகத்தினை அண்மித்துவரும் பாதையானது சக மனிதர்களை அன்பு செலுத்துவது. இதுவே இறையியலை அடைந்து கொள்வதற்கான பாதை. இதனையே மிகப்பெரிய உந்துதலாக தாகூர் தனது வாசகர்களிற்கு வெளிப்படுத்தி நிற்கிறார் எனலாம். கீதாஞ்சலியானது விவிலிய சொற்பொழிவுகள் அதாவது யேசுவின் புதிய ஏற்பாடுகளின் ஊடாக மீண்டும் மீண்டும் எதிரொலித்துக் கூறுகின்ற "உறவுகளை அல்லது சுற்றத்தாரை நேசி"[vi] என்ற சிந்தனையும் இங்கு வெளிப்பட்டுக் காணப்படுவது சிறப்பிற்குரியதாகும்.

ஆய்வின் நோக்கம்

இரவீந்திரநாத் தாகூருடைய ஆன்மீக ரீதியான சிந்தனைகள் அவரது கீதாஞ்சலி என்ற கவிதைப்படைப்பின் ஊடாக சமகாலத்தின் தேவைக்கேற்ற வகையில் வெளிப்படும் விதத்தினை ஆய்வு செய்வது இதன் பிரதான நோக்கமாக அமைகிறது.

ஆய்வின் கருதுகோள்

- இரவீந்திரநாத் தாகூரின் கீதாஞ்சலி என்ற கவிதைத் தொகுப்பானது மனிதநேயத்தின் மூலம் ஆன்மீகத்தினை அடையலாம் என்ற என்ற கருப்பொருளை அடித்தளமாகக் கொண்டது.

ஆய்வு முறையியல்

இவ்வாய்விற்கு பண்புசார் நுட்பம் பயன்படுத்தப்படுகிறது. இவ் ஆய்விற்காக முதன் நிலை, இரண்டாம் நிலைத் தரவுகள் பயன்படுத்தப் படுகின்றன. இரவீந்திரநாத் தாகூரினால் முன்வைக்கப்பட்ட ஆன்மீக ரீதியான சிந்தனைகளை கீதாஞ்சலி என்ற கவிதைத் தொகுப்பை அடித்தளமாகக் கொண்டு ஆராயும் பொருட்டு கீதாஞ்சலி என்ற நூல் முதன்நிலைத் தரவாகவும் மேலும் கீதாஞ்சலி தொடர்பான உரை நூல்கள், ஆய்வுக்கட்டுரைகள், இணையத்தள தகவல்கள் என்பன இரண்டாம் நிலைத்தரவுகளாக காணப்படுகின்றன. கீதாஞ்சலி என்ற கவிதைத்

தொகுப்பில் காணப்படும் ஆன்மீக ரீதியான சிந்தனைகளை பகுப்பாய்வு செய்யும் வகையில் பகுப்பாய்வு முறையியலும் ஆன்மீக ரீதியான சிந்தனைகளை விபரிக்கின்ற வகையில் விபரண முறையியலும் சமகால இந்திய மெய்யியலுக்கான இரவீந்திரநாத் தாகூரினதும் அவரது படைப்பான கீதாஞ்சலியும் முன்வைத்துள்ள பங்களிப்புக்களை ஆராயும் வகையில் வரலாற்று முறையியலும் இவ் ஆய்வில் பயன்படுத்தப் படுகின்றன.

இலக்கிய மீளாய்வு

Datta (2016) "Humanist spritualiy and poetry: Rabindranath Tagore and George Herbert" என்ற கட்டுரையில் மனித நேயத்தினூடாக எவ்வாறு ஆன்மீகம் கட்டியெழுப்பப் படுகிறது என்பதனை இரவீந்திரநாத் தாகூர் மற்றும் ஜோஜ் ஹேபோட் என்பவர்களது கவிதைகளினை அடிப்படையகக் கொண்டு ஒப்பிட்டு ஆராயப்படுகிறது. இரவீந்திரநாத் தாகூர் கீதாஞ்சலியில் குறிப்பிட்ட சில ஆன்மீக ரீதியான சிந்தனைகளை தனது தென்ஆபிரிக்க நண்பனான C.F.Andreus இற்கு எழுதிய கடித்தில் குறப்பிட்டுள்ளமை பற்றியும் இந்கு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

Le Mauricien (2013) " The Philosophical Implications of the Gitanjali" என்ற கட்டுரையில் கீதாஞ்சலியானது மனித இருப்பிற்கான மனித இருப்பிற்கான சமூக, தத்துவ, ஆன்மீக, ஒழுக்க விடயங்களை கொண்டுள்ளது என்றும் மதமானது வாழ்விற்கான நோக்கமாக அமைகின்ற போதிலும் அது நடுநிலையானதும் பொதுமையானதுமான ஓர் விடயமாகும் என்கிறார்.

Palanisamy .S(   ) "Religion and Literature: Tagore's Spiritual Humanism in Gitanjali" என்ற கட்டுரையில் இவருடைய சிந்தனையானது ஆன்மீகம் பற்றியதாக காணப்படுகிறது. இங்கு இவருடைய கவிதையினூடாக பொதுமைப்படுத்தப்பட்ட விடயம் முன்வைக்கப்படுகிறது. இவர் உள்ளுணர்வின் மூலமாக மன அழுத்தம் புறக்கணிக்கப்படுவதாகவும் குறிப்பிடுகிறார். தாகூர் பற்றின்மை, துறவு என்பவற்றினை ஏற்றுக் கொண்டாலும் மானிட அன்பின் ஊடாக கட்டியெழுப்பப்ப வேண்டும் என்கிறார். இவருடைய சிந்தனையில் ஆன்மாவிற்கும் கடவுளிற்கும் இடையிலான தொடர்பு பற்றியும் அதாவது கடவுள் மனித இருப்பில் உள்ளான் என்றும் ஆகவே எல்லோரிடமும் அன்பு செலுத்த வேண்டும் என்பது பற்றியும் இங்கு குறிப்பிடப்படுகிறது.

Arivnd Nawale (2018) " Peace and Harmony in Rabindranath Tagores's Gitanjali" என்ற கட்டுரையில் கீதாஞ்சலியானது எம்மை நேரடியாக முடிவிலியுடன் தொடர்பை ஏற்படுத்துகின்றது என்றும் கடவுள் எப்போதும் இயற்கையுடன் எங்கும் பரந்திருக்கிறார் என்றும் இயற்கையின் படைப்புக்களில் இவர் நிறைந்திருக்கிறார் என்றும் குறிப்பிடப்படுகிறது. இங்கு ஆன்மீக சிந்தனையானது வாழ்க்கையின் பொதுவான பழக்கவழக்கங்களினூடாக பரிந்துரைக்க கூறுகிறது.

Lisbern Shawn Fernandes (1913) "Spritual Humanisim in Rabindranath Tagores's Gitanjali" என்ற மொழி பெயர்ப்புக் கட்டுரையில் விவேகானந்தரின் சிந்தனைகளுடன் கீதாஞ்சலியில் முன்வைக்கப்பட்டுள்ள மனிதாயத்தினூடாக எவ்வாறு ஆன்மீகத்தை அடையலாம் என்பது பற்றிக் குறிப்பிடப்படுகிறது.

கீதாஞ்சலி ஓர் அறிமுகம்

இரவீந்திரநாத் தாகூரினால் வங்களா மொழியில் எழுதப்பட்ட கவிதைத்தொகுப்பே கீதாஞ்சலி ஆகும். 157 பாடல்களைக் கொண்டு 1910 ஆவணி 14 அன்று வெளியிடப்பட்டது. Indian Society

of London எனும் பதிப்பகத்தால் 1912ல் கீதாஞ்சலியின் ஆங்கிலப்பதிப்பு வெளியிடப்பட்டது. இது வங்க மொழியில் இருந்து தாகூராலேயே ஆங்கிலத்திற்கு மொழிபெயர்க்கப்பட்ட 103 பாடல்களை கொண்டுள்ளது[எளை].

கீதாஞ்சலி என்ற சொல்லானது கீதம் + அஞ்சலி என்ற சொற்களின் இணைவினால் உருவாக்கப்படுகிறது எனலாம். கீதம் என்றால் பாடல் (Song) எனவும் அஞ்சலி என்றால் காணிக்கை (Offering) எனவும் கொள்ளலாம். இந்த வகையில் கீதாஞ்சலியினை காணிக்கையின் பாடல்கள் (Offering of Songs) எனப் பொருள் கொள்ளப்படுகிறது. இங்கு காணிக்கை எனும் சொல்லான அஞ்சலியானது மிகவும் பலம் வாய்ந்த ஆன்மீக உட்கருத்தைக் கொண்டிருப்பதால் இதன் தலைப்பு "Prayer offering Songs" என்றும் மொழியாக்கம் செய்யப்படுகிறது[எளைை].

கீதாஞ்சலியில் முன்வைக்கப்பட்டுள்ள மனிதநேயம் சார் ஆன்மீக சிந்தனைகள்.

பிரபஞ்ச இயற்கையினை நன்கு அனுபவித்து உணர்ந்தவராகவும் அதனூடாக வாழ்க்கைத்தத்துவத்தை எடுத்தாண்டவராக இரவீந்திரநாத் தாகூர் காணப்படுகிறார். இவருடைய பாடல்கள் பக்தியில் ஊற்றெடுத்தவையாகக் காணப்படுகின்றது. உண்மையான கலைஞன் ஒருவன் உலக இன்ப துன்பங்களைத் துறந்தும் காம குரோத்தில் இருந்தும் விடுபட்டு செல்லும் திறமையுடையவனாக இருக்க வேண்டும் என்கிறார[ஜை].

தாகூர் தனது கீதாஞ்சலியினை காலத்தின் தேவைக்கு ஏற்ற வகையில் படைத்துள்ளார் எனலாம். உண்மையிலும் சமூகத்திற்கு நாம் ஒரு கருத்தினை கூற முற்படும் போது அது எல்லோரிடமும் பிரதிபலிப்பினை ஏற்படுத்துவது என்பது இடர்பாடான ஓர் விடயமே. மாறாக இச் சிந்தனைகள் நயப்புடனான இலக்கியங்களாக வெளிவருகின்ற போது அது எல்லோருடைய மனதிலும் தாக்கத்தினைச் செலுத்தும் ஒன்றாகவே காணப்படுகிறது. இந்த வகையில் இரவீந்திர நாத் தாகூரினால் முன்வைக்கப்பட்ட கீதாஞ்சலியானது சாதாரண பாமர மக்களுக்கும் விளங்கக் கூடிய வகையில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது சிறப்பிற்குரியதாகும்.

கீதாஞ்சலியில் ஆன்மீகக் கருத்துக்கள் சிறப்பாகக் கட்டமைக்கப்பட்டுடன் இவ் ஆன்மீக நிலைப்பாட்டினை சிறந்த மனிதாயப் பண்புகளினூடாக கட்டியெழுப்பப்பட வேண்டும் என்கிறார். இந்த வகையில் இவரது சிந்தனைகளை பின்வரும் அடிப்படையில் நோக்கப்படுகிறது.

- கடவுளுக்கும் மனிதனுக்கும் உள்ள தொடர்பு
- கடவுளுக்கும் இயற்கைக்கும் உள்ள தொடர்பு
- இயற்கைக்கும் மனிதனுக்கும் உள்ள தொடர்பு
- ஆத்மாவிற்கும் மனித சமுதாயத்திற்கும் உள்ள தொடர்பு

❖ கடவுளுக்கும் மனிதனுக்கும் உள்ள தொடர்பு

கடவுளுக்கும் மனிதனுக்கும் உள்ள தொடர்பில் தாகூரின் கவிதைகளைப் பொறுத்தவரை இறைவன் மீது அதீத அன்பு கொண்டு எழுந்தவையாக கீதாஞ்சலி காணப்படுகிறது.

" *பாடுக வென்று நீ பணித்தலுமையனே*

தேடுதற் கரியநின் திருமுகம் பார்த்தேன்...."[x]

என்ற பாடலில் தான் பாடும் போது தீண்டமுடியாத இறைவனின் பாதத்தைத் தொட்டு இன்புறுவதோடு அதனால் இறைவன் நண்பன் என அழைக்கப்படுகின்றார்.

“மன்னுமுன் தெய்வத் திருக்கர பரிசம்

மானுட யாக்கை யெவ்வுறுப்பும்.... ’’[xi]

என்ற பாடலில் இறைனை உள்ளார்ந்தமாக விரும்புதலை வெளிப்படுத்திக்காட்டுகிறார். இங்கு வாழ்கையின் கடப்பாடுகள் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் தீவினை ,மோகம் என்பவற்றை எவ்வாறு கட்டுப்படுத்துவது மனவுறுதியை வளர்த்து வாழ்கையை எவ்வாறு வளம்படுத்துவது பற்றியும் குறிப்பிடுகின்றார்.

“பண்ணிறைந்த விண்ணிசையாற் கவிபாடும்

பான்மையை நீ பரம யோகி ...” .[ஔை]

என்ற பாடலில் இறைவன் மீதான எல்லையற்ற அன்பினால் அவரை வர்ணித்துப்பாட நா எழவில்லை என்றும் கூறுகின்றார். இதனூடாக இவர் இறைவன் மீது கொண்ட அதீத அன்பு வெளிப்படுத்தப்படுகிறது.

- ❖ **கடவுளுக்கும் இயற்கைக்கும் உள்ள தொடர்பு**

கீதாஞ்சலியின் பல பாடல்கள் இயற்கைக்கும் கடவுளுக்கும் உள்ள நெருங்கிய தொடர்பை வெளிப்படுத்துகின்றன. அதாவது கடவுள் எப்போதும் இயற்கையில் நிறைந்திருக்கிறார் என்கிறார[ஔைை]. மலர்கள் , ஆறுகள், சத்தமிடும் சங்குகள் , ஆற்றில் மிதக்கும் சிறு படகில் அமர்ந்து யாழை மீட்டும் ஒரு மனிதன் போன்ற எல்லாமுமாக இறைவன் காட்சியளிக்கிறான் என்றார்.

“வாழ்வெனும் பொற்கலம் வழியுமா ஈசனே ....”

என்ற பாடலில் உலகம் ஒரு லீலை எல்லாவற்றையும் ஆட்டுவிக்கும் அருட்சக்தி ஒன்று உண்டு அதன் சன்னிதானத்தில் நாம் எல்லாம் பிரகிருதி செய்கின்றோம். ஈசன் ஒரு மகாகவி அவனே தானாக எங்கள் புலன்களில் இருந்து தன்னுடைய மாயையைக் கண்டு களிக்கின்றான் என்று கடவுள் பற்றிக் கூறுகின்றார்.

இறப்பு என்பது கடவுளை அடையச் செய்யும் பயணம் என்ற கருத்தினை முன்வைக்கிறார். அதவது “இந்த உடலை விட்டு உன்னுடன் கலக்க ஆவலாக உள்ளேன். இந்த ஆத்மா எனும் இசைக்கருவியை உன் காலடியில் சமர்ப்பிக்கிறேன். நீண்ட காலமாக இதிலிருந்து நீ விரும்பிய படி இசையெழுப்பி விட்டேன். இனி உன்னை வந்தடைய ஆவலாக உள்ளேன்.” இவ்வாறு தாகூர் கூறுவதன் மூலம் இறைவனை அடைய இறப்பே வழி என்கின்ற போதிலும் கடவுளின் விருப்பப்படி அவர் தந்துள்ள வயது வரை நாம் வாழவேண்டியது நமது கடமை. இறைவன் நம்மை அழைக்கும் வரை நாம் கடமையைச் செய்தபடி காத்திருக்க வேண்டும் என்கிறார்.

- ❖ **இயற்கைக்கும் மனிதனுக்கும் உள்ள தொடர்பு**

இவர் குறிப்பிடும் சுதந்திரம் எனும் எண்ணக்கரு 28வது பாடலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இவர் அரசியல் சுதந்திரத்தை மட்டும் குறிப்பிடாமல் ஆன்மீக சுதந்திரத்தையும் முதன்மைப்படுத்தியவராகக் காணப்படுகிறார். அதாவது நமது மனமானது சுதந்திரமாக இல்லாத போது பெறப்படும் ஏனைய சுதந்திரங்கள் உண்மையான சுதந்திரமாக அமையாது என்று பகவத் கீதையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள கருத்தினை இரவீந்திர நாத் தாகூரும் தனது கீதாஞ்சலியில் குறிப்பிட்டுள்ளார் [ஔை]. இதனையே

“மணியுருட்டி செபம் பண்ணியே காந்தமாய்

மந்திரம் செல்கின்றாய்....’’[xv]

என்ற பாடலின் ஊடாக வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. அதாவது மனதினால் சுகபோகங்களைச் சுமந்து கொண்டு காயத்தினால் அதனைச் துறந்திருப்பவன் அஞ்ஞானி அவனுக்கு விடுதலை கிட்டாது எனவும் பயனைத் துறந்து கருமத்தைச் செய்வபனுக்கே விடுதலை கிட்டும் எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

“***மனித உடம்பு ஆத்மாவைத் தாங்கி நிற்கும் கோயில்…….’’*[xvi] ஆத்மாவே கடவுளைத் தாங்கி நிற்கும் கோவில் கடவுளைத் தாங்கி நிற்காத ஆத்மாவினால் எந்த பயனுமில்லை. பிறப்பும் இறப்பும் உடலுக்குள் ஆத்மாவை நிரப்புவதன் மூலமும் உடலில் இருந்து ஆத்மாவை வெளியேற்றுவதன் மூலமும் கடவுள் தனது முடிவற்ற வாழ்க்கையை நடத்துகிறார். மனிதன் பங்கேற்கும் இந்த உலக நாடகம் கடவுள் நடத்தும் லீலை. அழியக் கூடிய இந்த மனிதனிடம் நிறைந்துள்ள மகிழ்ச்சி , பலம் மற்றும் புகழ் அனைத்தும் அந்த எல்லையில்லாத கடவுள் தந்ததாகும் என்றார்..

இந்த வெற்றுடம்பை மூங்கிலால் ஆன புல்லாங்குழலிற்கு ஒப்பிடுகின்றார். இந்த சிறிய புல்லாங்குழலை கடவுள் மலைகளிலும் பள்ளத்தாக்கிலும் சமவெளிகளிலும் பரந்து வரும் காற்று எல்லையில்லாத இனிய நாதத்தை வெளியிடுகின்றது. எனவே மனிதனை இயக்குவது கடவுள் தான் என்றும் அவரை நினைக்காத ஆன்மாவினால் பயனில்லை என்றும் குறிப்பிடுகிறார[ஒளைை].

❖ **ஆத்மாவிற்கும் மனித சமுதாயத்திற்கும் உள்ள தொடர்பு**

ஆன்மாவானது இரண்டு சுபாவங்களைக் கொண்டதாகவும் இதில் ஒன்று உயர்ந்ததாகவும் மற்றையது இழிந்ததாகவும் காணப்படுகிறது. உலக போகங்களை உயர்வாக மதிப்பது இழிந்த சுபாவமாகவும் ஆன்ம சாந்தியைப் பெறுவது உயர்ந்த சுபாவமாகவும் காணப்படுகின்றது. அதாவது ஒன்று கடவுளை நினைத்து சுதந்திரம் பெறுவதாகவும் மற்றையது உலக இன்பங்கள் தான் சிறந்தவை என மண்ணோடு மண்ணாக கிடப்பதாகவும் குறிப்பிடுகிறார். இதனை பின்வரும் பாடலில் விளக்கி நிற்கின்றார். இதனை பின்வரும் பாடல் விளக்கி நிற்கிறது

“***கொண்டது விடாது என்னை அண்டி நிற்கும்***

விலங்குக் கூட்டமாம் தொல்லைகள்…….’’*[xviii]*

மனிதநேயத்தினூடாக ஆன்மீகத்ததை அடைவதற்கான சிந்தனைகள்.

தெய்வீகம் என்பது ஆலயத்தின் கருமையான மூலையில் இருக்காது எனக் கூறுகின்றார். இறைவனானவன் மனதனின் கடின உழைப்பிலும் மனிதனின் இனிமைத்தன்மையிலும் தான் இருக்கிறான் என்கிறார். உதாரணமாக உழவன் நிலத்தை உழும் போதும் பாதையை உருவாக்குபவன் பாரிய கற்களை உடைக்கும் போதும் தெய்வீகம் காணப்படும் என்கிறார். தாகூர் கடின உழைப்பிலேயே புனிதத்தை அல்லது தியாகத்தைக் காண்கிறார். மாறாக தெய்வீகத்தை அடைவது என்பது அனைத்தையும் படிப்படியாகத் துறந்து துறவியாவதில் இல்லை என்கிறார். இரவீந்திர நாத் தாகூர் அனைத்துவித மத உடைகளையும் களைந்துவிட வலியுறுத்தகிறார். அத்துடன் விடுதலைக்காக செபிப்பதை விடுத்து கடுமையான உழைப்பை தழுவும் படி கேட்டுக் கொள்கிறார் [ஒைஒ]. தாகூர் தனது 5வது பாடலில் தேனீக்களின் கடின உழைப்புப் பற்றியும் அதில் காணப்படும் தெய்வீகத்தன்மையையும் வெளிப்படுத்துகிறார்.

தெய்வீகம் தன்னுள் இருக்குமாயின் அது தன்னை படைப்புக்களின் பிணைப்புக்களில் மகிழ்ச்சியாக வைத்திருக்கும் எனும் அபிப்பிராயத்தைக் கொண்டுள்ளார். ஆகவே முடிவானது இவ்வுலகில் சில தனிமையான மூலையில் தப்பிப் பிழைக்கும் மனப்பாங்கில் அல்லது துறவு நிலைக்குள் வரையறுக்கப்பட்டுவிடக்கூடாது என்று குறிப்பிடுகின்றார[ஒஒ]. அதனால் அனைத்துச் செயற்பாடுகளையும் தழுவிச் செல்ல வேண்டும் எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

தெய்வீகமானது வறியோர்களின் ஆடைகளிலும் குறைந்த மற்றும் இழந்ததுடன் நடந்து செல்கிறது. மேலும் வசதி படைத்தோர் தனது சட்டைகளில் பெருமைகளைச் சுமந்து சென்றாலும் தெய்வீகத்தை அணுக முடியாது. அதாவது அவர் தனது பொருள் சார் சொத்துக்கள் மற்றும் ஆசைகளைத் துறந்தால் அன்றி விடுதலையைப் பெறமுடியாது என்கிறார். தாகூரின் அபிப்பிராயப்படி தெய்வீகத்திற்கும் மனிதனிற்கும் இடையிலான உறவிற்கு அலங்காரங்களும் ஆபரணங்களும் மற்றும் சிறப்பம்சங்களும் தடையாக உள்ளன. பொருள் சார் செல்வமானது மனிதனை கடவுளிடம் இருந்து தூரத்திலேயே வைத்துவிடும். இதனையே 7வது பாடலில் குறிப்பிடுகிறார். ***“புன்கவி நயங்கள் பூணாப்***

பொதுக்கவி அணிக ளெற்றுக்

கென் கவிக் கவைகள் வேண்டா…….”[xxi]

அதே போல பாடல் 8ல் இவ்வாறான ஆடை ஆபரணங்களினால் ஒரு குழந்தை கூட தன்னுடைய சுதந்திரத்தினை இழந்துவிடும் தன்மையை மேற்கோள் காட்டுகிறார். அதாவது ஆடை கிழிந்துவிடும் அல்லது அழுக்கடைந்துவிடும் என்ற பயத்தினால் ஆகும். இதனையே

“ ***அணிமணிகள் பூட்டி பட்டாடைகள் புனைந்து…..”***[xxii] என்ற பாடலின் மூலம் தெளிவு படுத்துகிறார்.

இவர் வழிபடுவோரின் உருவ வழிபாட்டின் மீதான குருட்டு நம்பிக்கையினை விமர்சிக்கிறார். அது அவர்களை நிறைவுள்ளவர்களாக மாற்றமல் வைத்திருக்கிறது என்கிறார். இந் நிலைப்பாடானது இராஜ ராம் மோகன்ராயினால் முன்வைக்கப்பட்ட உருவ வழிபாடிற்கெதிரான சிந்தனையுடன் ஒத்திசைந்து காணப்படுகிறது[ஒஒைைை]. அதாவது இரவீந்திரநாத் தாகூரின் நோக்கில் மதம் ஆயின் அது மனிதர்களிடையே அன்பை விதைக்க வேண்டும் என வரைவிலக்கணப்படுத்துகின்றார்.

“ தன்னந் தனியாக வோடு நதிக்கரை

சாய்ந்துபுல் ஓங்கி வளர்ந்த கரை………”[xxiv] என்ற பாடலில் தாகூர் சில மத நடைமுறைகளின் வெற்றுத்தளத்தினைச் சித்தரிக்கிறார். இங்கே ஒரு கன்னி தனது விளக்குகளை உலகிற்கு வழங்க தனித்து விடப்பட்ட ஒரு சாய்வான நதியிலே மிதந்து செல்கிறாள். அங்கு தனது வீடு கருமையாகவும் தனிமையாகவும் இருப்பதனால் அதனை மாற்றுவதற்கு அவ் விளக்கைத் தரும்படி ஒருவர் கேட்கிறார். கன்னியானவள் உலகின் ஏனைய முடிவுப் பகுதியினை வெளிச்சமாக்கவும் வானத்தை ஒளி பெறச் செய்யவும் விளக்குகளைத் திருவிழாவிற்கு எடுத்துச் செல்லவேண்டும் என்ற காரணங்களைக் காட்டி செல்கிறாள். இங்கு கன்னியானவள் அவளது உடனடி அண்டைவீட்டின் தேவையைக் கருத்தில் கொள்ளாது மாறாக தொலைவில் உள்ள பிரச்சினைக்கு கவனம் செலுத்துகிறாள். தாகூரின் கருத்துப்படி ஆன்மீகம் என்பது அடுத்த படியாக அனைத்துப் பெருமைகள் , அகந்தை மற்றும் நம்மில் உள்ள ஆசைகளை அழிப்பதன் மூலம் மனிதர்கள் ஆன்மீகத்தை அடைந்து கொள்ள முடியும் என விபரிக்கிறார[ஒஒஎ]. பாடல் 33ல் எவ்வாறு தீய தீமைகள் மாறுவேடமிட்டு நன்மையானவை போன்று வருகின்றன என விளக்குகிறார்.

முடிவுரை.

இரவீந்திரநாத் தாகூரின் சிந்தனைகள் பல்வேறான தளங்களில் காணப்படுகின்ற போதிலும் அதாவது இறுதியாக ஆன்மீகத்தினை நோக்கிய நகர்வாகக் காணப்படுகிறது. இவர் ஆன்மீக சிந்தனைகளை முதன்மைப்படுத்தியிருந்த போதிலும் ஆன்மீக அடைவானது மனிதநேயத்தினூடாவே அடைவது சாத்தியம் என்பதனை விளக்குவதன் ஊடாக சமகாலத்திற்கு உவப்பான வகையில் தனது சிந்தனைகளை கவித்தொகுப்பின் ஊடாக முன்வைத்துள்ளமை சிறப்பிற்குரியது.

உசாத்துணை நூல்கள்

---

[i] நடராசன்.சோ(1950),கீதாஞ்சலி, திருமகள் அழுத்தகம்.ப.1

[ii] Le Mauricien (2013) " The Philosophical Implications of the Gitanjali" p,1

[iii] Lisbern shawn fernendes (1913) "Spritual Humanisim in Rabindranath Tagores's Gitanjali" p,1

[iv] Rabindrananth Tagore (1913) Gitanjali , Macmillan and co.limited , london

[v] op.cit (1913) "Spritual Humanisim in Rabindranath Tagores's Gitanjali" p.2

[vi] op.cit (1913) "Spritual Humanisim in Rabindranath Tagores's Gitanjali" p , 3

[vii] https://ta.wikipedia.org/wiki/gitanjali.

[viii] https://en.wikipedia.org/wiki/gitanjali

[ix] சுந்தனார்.எம்.(1980) "கவிஞர் இரவீந்திரநாத் தாகூர்"சுலோகார் பிரிண்டேஸ்,சென்னை ப,09

[x]மு.குறிப்பிடப்பட்டது (1950),கீதாஞ்சலி (பாடல் 02)

[ஒ] மு.குறிப்பிடப்பட்டது (1950),கீதாஞ்சலி (பாடல் 04).

[xii] மு.குறிப்பிடப்பட்டது(1950),கீதாஞ்சலி (பாடல் 03)

[xiii] Arivnd Nawale (2018) " Peace and Harmony in Rabindranath Tagores's Gitanjali" , Interactions fourm, pune. p. 112

[xiv]மு.குறிப்பிடப்பட்டது (1950),ப.1

[xv] மு.குறிப்பிடப்பட்டது(1950),கீதாஞ்சலி (பாடல் 11)

[xvi] மு.குறிப்பிடப்பட்டது(1950),கீதாஞ்சலி (பாடல் 100)

[xvii] https://www.sacred-texts.com/hin/tagore/gitnjali.htm

[xviii] மு.குறிப்பிடப்பட்டது (1950),கீதாஞ்சலி (பாடல் 28)

[xix] op.cit (1913) p , 4

[xx] Palanisamy .S( ) "Religion and Literature: Tagore's Spiritual Humanism in Gitanjali" IOSR Journal of humanities and social science. p.28

[xxi] மு.குறிப்பிடப்பட்டது (1950),கீதாஞ்சலி (பாடல் 07)

[xxii] மு.குறிப்பிடப்பட்டது (1950),கீதாஞ்சலி (பாடல் 08)

[xxiii] Aisharya De (2016) , "*Social Contributions of Raja Rammohan Roy: Prsent Perspective*", International Journal of Educaton and Psychological Research- voume- 5, p.59.

[xxiv] மு.குறிப்பிடப்பட்டது (1950),கீதாஞ்சலி (பாடல் 64)

[xxv] op.cit (1913) "Spritual Humanisim in Rabindranath Tagores's Gitanjali" p , 4